

delser af tilsvarende art, der forfølges her i landet, jf. § 13 i udleveringsloven. I forbindelse med udleveringssager vil det navnlig være bestemmelserne om anholdelse og varetægtsfængsling, som anvendes med henblik på at sikre den pågældendes fortsatte tilstedeværelse under udleveringssagens behandling.

Når undersøgelsen iværksættes, skal der efter § 14 beskikkes en forsvarer for den, som søges udleveret.

Efter afslutningen af undersøgelsen, forelægges spørgsmålet om udlevering efter § 15 for justitsministeren til afgørelse. Hvis der træffes beslutning om udlevering, skal den pågældende samtidig med, at han gøres bekendt med afgørelsen, gøres bekendt med adgangen til domstolsprøvelse og med fristen for at fremsætte begæring herom.

Efter § 16 kan den, der skal udleveres, forlange, at spørgsmålet om beslutningens lovlighed indbringes for retten. En anmodning om domstolsprøvelse skal fremsættes inden tre dage efter, at beslutningen er meddelt den pågældende. Rettens afgørelse kan indbringes for landsretten inden tre dage efter afgørelsen.

Hvis beslutningen ikke indbringes for retten, gennemføres udleveringen snarest muligt, jf. § 17. For at sikre udleveringens gennemførelse kan den pågældende anholdes og varetægtsfængsles. Varetægtsfængslingen skal dog ophæves, hvis udlevering ikke har fundet sted inden 30 dage efter, at det er blevet klart, at den pågældende ikke ønsker spørgsmålet om udlevering prøvet for retten.

Efter de gældende regler i udleveringsloven træffes afgørelse om udlevering således af Justitsministeriet med mulighed for at indbringe denne afgørelse for domstolene.

Efter artikel 6 i udkastet til rammeafgørelse er den udstedende judicielle myndighed den judicielle myndighed i den begærende medlemsstat, der efter national ret i denne medlemsstat er kompetent til at udstede en europæisk arrestordre. Tilsvarende er den judicielle myndighed i den anmodede medlemsstat den judicielle myndighed, som efter national ret i denne medlemsstat er kompetent til at træffe afgørelse om udlevering.

Definitionen af en judiciel myndighed afgøres af national ret, og udkastet til rammeafgørelse indeholder derfor ikke regler om, hvilke myndigheder medlemsstaterne udpeger som kompetente myndigheder, men det er en betingelse, at myndighederne efter national ret i den begærende og den anmodede medlemsstat er judicielle myndigheder. I praksis betragtes domstolene og anklagemyndigheden som judicielle myndigheder, mens politimyndigheder normalt ikke vil være omfattet af betegnelsen. I forbindelse med udleveringsbegæring vil anholdelsesbeslutningen

og fængslingskendelsen i de fleste tilfælde være afsagt af en domstol, mens beslutningen om at anmode om udlevering enten træffes af justitsministerierne eller af den myndighed, som har truffet afgørelse om fængsling. For Danmarks vedkommende anses domstolene og anklagemyndigheden, d.v.s. Justitsministeriet, Rigsadvokaten, statsadvokaterne og politimestrene for judicielle myndigheder.

Efter artikel 15 i udkastet til rammeafgørelse træffer den judicielle myndighed i den begærende medlemsstat afgørelse om udlevering af den pågældende inden for de frister og på de betingelser, der er fastsat i rammeafgørelsen. Denne bestemmelse gælder både i de tilfælde, hvor den pågældende modsætter sig udlevering, og i de tilfælde, hvor den pågældende har meddelt samtykke til udlevering.

Udkastet til rammeafgørelse nødvendiggør således på dette punkt efter sin ordlyd ikke ændringer af de gældende regler i udleveringsloven. Justitsministeriet vil dog i forbindelse med gennemførelse af rammeafgørelsen overveje, herunder ved drøftelse med de berørte myndigheder, om der kan være anledning til at gennemføre ændringer af reglerne for behandling af anmodninger om udlevering.

Artikel 14a i udkastet til rammeafgørelse fastsætter udtrykkelige bestemmelser om, at den eftersøgte, hvis der ikke meddeles samtykke til udlevering, skal kunne afhøres af den judicielle myndighed i den anmodede medlemsstat. Udleveringslovens indeholder ikke udtrykkelige bestemmelser herom, men hvis den pågældende ønsker at udtale sig, afhøres vedkommende af politiet i forbindelse med undersøgelsen af, om udlevering bør finde sted, ligesom den pågældende i overensstemmelse med retsplejelovens almindelige regler har lejlighed til at udtale sig i forbindelse med domstolens behandling af udleveringsbegæringen. Der findes derfor ikke behov for, at der udtrykkeligt fastsættes bestemmelser herom i udleveringsloven.

Artikel 12 i udkastet til rammeafgørelse vedrører den eftersøgte retigheder. Efter bestemmelsen skal en eftersøgt person, der anholdes, i overensstemmelse med national lovgivning i den anmodede medlemsstat informeres om, at der foreligger en europæisk arrestordre, indholdet af denne samt om muligheden for, at den pågældende kan meddele samtykke til udlevering. Den pågældende har ret til at lade sig bistå af en advokat og en tolk i overensstemmelse med national lovgivning i den anmodede medlemsstat.

Efter Justitsministeriets opfattelse nødvendiggør udkastet til rammeafgørelse ikke ændringer af de relevante danske regler på dette område, herunder udleveringslovens § 14 om bl.a. advokatbeskikkelse. Udle-